

тъ, и казалъ: „Хж, сега минувай, ако щешь!“ — Кучеръ тъ принуденъ былъ да забыколи. — Алкивиадъ былъ любопытенъ и са учалъ добръ; само къмъ свирка та той показвалъ отвращеніе, защото тя загрозявала лице то и не оставяла свирача въ туй сѣщо то време и да пѣе. „Само Фивянски тъ дѣца — казвалъ той: могатъ да свирѣтъ съсъ свирка, защото тъ не знаѣтъ да говорѣтъ.“ Отвращеніе то къмъ този инструментъ той съобщилъ и на сички тъ си другари.

Веднѣжъ той отишелъ да са повиди съсъ своя на-стойникъ Перикла, но предъ врата та на каша та му научилъ са, че Периклъ са занимавалъ да мисли, какъ ще дава смѣтка на Аѳиняны тъ. — „Не бѣше ли по добръ — казалъ Алкивиадъ: — да помисли, какъ да имъ не дава смѣтка?“

Въ младость та си той былъ свързанъ съ тѣсна дружба съ мѣдраго Сократа, който тѣй сполучилъ да привлече при себеси лекомысленнаго и своеволнаго Алкивиада, щото този дирнѣй тъ любопытно внимавалъ на ученіе то му и спокойно послушвалъ поправенія та на учителя си. Когато той бывалъ при Сократа, евявали са у него добры намѣренія, но щомъ само са допиралъ до народа, тутакси пушалъ на вѣтъра сички тъ добры наставенія. Но той постоянно обичалъ мѣдрія си учитель. Въ похода противъ Потидея, Алкивиадъ веднѣжъ въ битва та падналъ раненъ. Мѣдрецъ тъ го покрылъ съсъ щита си и му спасълъ живота. Слѣдъ сраженіе то, на Сократа отредили награда за юначество то му, но Сократъ молилъ да ѣ отдадѣтъ на Алкивиада. — Въ нещастна та за Аѳиняны тъ битва при Деліонъ, Алкивиадъ като бѣгалъ видѣлъ, че Сократа преслѣдватъ непріатели; той бърже са затекълъ назадъ, распрѣнѣлъ непріатели тъ и спасълъ живота на учителя си.

.... Веднѣжъ, въ весело събраніе, своевольный тъ момъкъ препиралъ са и казалъ, че ще даде плесница на Гиппоника, богатъ и важенъ Аѳинянинъ; и испълнилъ